

Čtenářovo dilema

Dilema.

Ano či ne?

Mám si knihu přečíst? Otázka, kterou si položí každý, koho nabízený knižní titul nějakým způsobem osloví. Někdo potřebuje doporučení čtenáře, kterému důvěřuje, jinému se zalíbí obalknihy, dalšího žene zvědavost, protože ho zaujala postava spisovatelky. Někdo chce četbou relaxovat nebo naopak zažít napínavé pocity. Přemýšlet o příběhu, klást si otázky. Thrillery a psychologické romány skýtají jistou pravděpodobnost, že četba nudit nebude.

Čtenáře si je třeba hýčkat. Zvláště v současné moderní době, kdy už i tištěná média předkládají, že lidé vůbec nečtou. Novináři a jiní publikující zdůrazňují, že dnes všichni stále někam spěchají, nestíhají plnit svoje úkoly, čas je stále žene vpřed a tlačí na ně natolik, až se podnáporem všemožných povinností hroučí.

Proto si ten, kdo tuto knihu nejen letmo zaznamenal, ale natolik ho zaujala, že ji vzal do rukou a otevřel, jistě pokládá otázku. Mám se začíst? Stojí mi to za můj drahocenný čas?

Co tato kniha tedy čtenáři nabízí?

Následující stránky jsou příběhem o zvláštní síle.

Síle, která, aniž si to mnozí uvědomují, řídí veškeré jejich jednání. Je to ona ruka, neviditelná nit, zvláštní kouzlo, něco mezi nebem a zemí, motor všeho dění. A právě tuto energii vzdělaná psycholožka také někde na blízku cítí, a proto ji hledá. Když ji nalézá, je jí natolik okouzlena, že si nevšimne, jak nad ní tajemná moc časem převládá, až ji zcela ovládne.

Na úvod

Alena je úspěšná, krásná žena, která má vše, co si kdy přála. Ona sama denně uzdravuje lidské duše. Ve své poradně vyslechne tolik lidského trápení v podobě rozmanitých životních příběhů, že ji to naučilo vidět sebe samu z nadhledu. Svůj život by neměnila, přesto stále cítí, že jí něco chybí. Pátrá, přemýšlí, snaží se pochopit.

Je to láska, závislost nebo je to jen chemický koktejl na sebe vzájemně působících hormonů co za vším lidským konáním stojí? Nebo jde nakonec o napsaný osud a je na každém, jestli ho přijme, nebo se mu bude bránit?

Touha milovat a být milován. Lásku dávat i přijímat. Ale která z jejích forem je ta nejsilnější? Ne všichni mají to štěstí a může všechny její podoby poznat. Každému člověku přidělil osud jiné karty a je na něm, jak s nimi bude hrát. Které kouzlo, vznikající v našich srdcích, je tedy to nejsilnější?

Přijmout neviditelné síly, které nás řídí, není cestou snadnou, neobejde se bez utrpení. Její součástí je psychické i fyzické týrání. Je otázkou, zda je nutné tuto cestu postupovat. Na počátku každého rozhodování však stojí volba. Ano, či ne? A mladá žena se po dlouhém uvažování rozhodla riskovat. Natolik jí vlastní dokonalý život připadal nudný, že se rozhodla vytvořit paralelní svět.

Čtenář je na následujících stranách připleten do klubka rozmanitých vztahů, které představují druhou tvář sympatické paní psycholožky. Je možné, že je to opravdu ona? Na jedné straně uznávaná terapeutka, maminka a manželka, ale kdo se skrývá v jejím nitru? Má tato žena vůbec srdce? Kolik citu unese právě to její? Nezamotá se nakonec do vlastnoručně upředěných sítí? Co ji zlomí? Kolik ženské tělo i duše vydrží?

A nyní už se laskavý čtenáři ocitáš v příběhu

Já psycholožka

Pořád dokola. Nikdy nekončící spirála. Poslouchám téměř stále stejné příběhy. Slova, věty, jejich obsahy. Jako přes kopírák.

Nepoučitelnost.

Životní zkušenost je nepřenosná.

Lidé jsou nepoučitelní. Někdy mě napadá, zda scénáře jejich životních příběhů neprodávají v nějakém obchodě.

Úplně vidím takový zapadlý krámek. Starožitnictví, antikvariát, vetešnictví. Zkrátka jedna z těch provozoven, kde se dávno zastavil čas a minulost na vás dýchá už za zaprášenou výlohou, když se opatrně snažíte nahlédnout dovnitř.

Nenápadný, šedivý krámek. Zvláště v dnešní době, kdy se každý snaží cítit, leštit, používat křiklavé barvy, za každou cenu přilákat pozornost. Proto vám to nedá, chcete zjistit, co se skrývá v jeho útrobach. Tajemství v současnosti už totiž moc dlouho nevydrží. Na jednom konci světa se něco stane a vy si o tom hned můžete přečíst. Takže záhada? To je to, co láká... A proto, až se osmělíte, vstoupíte. Cinknutí zvonečku oznámí vaši přítomnost a vy spočínáte v objetí dávných dob. Někdy člověka ty staré časy až jako by pomyslně sevrou podivnou úzkostí. Dusivý knedlík v krku, husí kůže po těle a po chvíli čůrky studeného potu stékající po zádech. Hmatatelný kontrast minulosti a přítomnosti. Dříve-malé otazníky, a teď- v jeden okamžik můžu zjistit, co se děje po celém světě. Minulost splývá v nezáživném prázdnu. Divné.

Kde to jsem? Vzduch je tu cítit směsicí pachů nevětraných prostor a nánosů prachu. Kdo by cídil staré věci. Lesk patří novotě.

A tak se z uspěchané ulice ocitnete v místnosti, kde čas nehraje žádnou roli. Rozkoukáváte se a očima automaticky hledáte prodavače. Pomalu se odněkud zpoza těžké plenty přišourá starý pán. Svým zjevem mezi tu veteš zapadá. Kdyby se nehýbal, klidně by se dal splést s voskovou figurínou, místním inventářem. Dojdeza vámi a ptá se, jaké že to máte přání. A vy pod vlivem tamní atmosféry přiškrceným hlasem žádáte knihu o tom, co vás zrovna trápí. Může to být cokoliv. A potom, zatímco on hledá knihu, kterou si přejete, se rozkoukáváte po místnosti. Rozhlížíte se a přemýšlíte. Kde se tu takový obchůdek vlastně vzal?

Stařík vám za pár chvil knihu najde a přinese. Zaplatíte, poděkujete a jako ve snu odcházíte. Nevšední zážitek doznívá a vy se těšíte, jak se po příchodu domů do hustě a

drobným písmem natištěných řádků začtete. Nemůžete tušit, že právě držíte v rukou Knihu života.

A proto potom já, když tyto ženy, moje klientky, poslouchám, si uvědomuji, že už jsem něco podobného slyšela. Pořád dokola. Zase stejná struktura neboli osnova líčené události.

V tom zapadlém krámku si totiž zákazníci, aniž by to samozřejmě tušili, kupují knihu s příběhem životních pravd. V příbězích se najdou, a pak je doplní o svoje osobní, jedinečné detaily. Jako když krejčí upravuje šaty na míru. Střih uplatní mnohokrát. Používá jednoduchý, univerzální. Ale detaily vypracovává podle typu postavy. Pod jeho rukama se zrodí nový jedinečný kus. Zdálo by se, že všechny modely stejně. Zblízka maličkosti podtrhují originalitu a není možné najít věrnou kopii.

Ony dámy jsou zákaznicemi tohoto prodavače z obchodu s věcmi, které něco zažily. Nebo ten pán přišel z jiného světa? Proto ty ženy prožívají to samé.

Fantazie mi pracuje na plné obrátky. Mohlo by to takhle být? V duchu se usmívám. Říše snů a fantazie. Pestrý svět barev, zvuků, tvarů. Prostor, kde čas nehraje žádnou roli, nekonečno bez hranic.

„Mami, proč nemají dospělí lidé fantazii?“ překvapil mě kdysi můj syn, tehdy ještě malý školáček. „Ale mají,“ uspokojila ho moje dvě slůvka. Mně však jeho otázka ještě dlouho nedala spát. Jak je možné, že čtyřleté dítě vysloví znepokojivý fakt ze světa nás dospělých? V nevinné otázce je ukryto tolik pravdy. Kolik dospělých skutečně o svoji fantazii beze zbytku přišlo? To stěny mojí kanceláře by mohly mluvit...

Kdybych si za každý rok mé psychologické praxe nadělovala dort s hořícími svíčkami, mohla bych jich letos sfouknout sice teprve deset, přesto mám stále častěji dojem, že už mě v mojí poradně moc nepřekvapí. Pořád dokola. Možná jen ten dort bych změnila. Ten hutný s oříškovou náplní bych vyměnila za lehčí, čokoládový a pak vanilkový s jahodami. A další roky za piškotový, tvarohový, později jogurtový. Až bych jednoho dne stála u toho nejlehčího, nejnadýchanějšího a nejsladšího. Dort Pavlova. Opravdové umění ho upéct. Nekonečně dlouhá doba pečení a pak se ta světlounká, křehká a sladká hmota jen tak rozplyne na jazyku! Lžička do úst vloží kousek, který se rozpustí a zbývá polknout pouze oslazenou slinu. Tolik přípravy pro obláčkově sladký efekt!